

Арафа куни | Фикҳ дарслари (366-дарс)

19:00 / 12 февраль 346

أَلَيْقَ تَكْتُمُ مُمْثٌ زِعَادُولِ عَجَّحْ نَعْرُوهُ شَمَثِي دَحِي فَ لَاقُ، هُنَّ عُلُجُ لَلِ يَضَرُّ رِبَاجِ نَع
هَلُّ لُؤْسِ رَرَاسَفِ، هَرَمَنْبُ هَلُّ بَرُضْتِ رَعَشُ نَمِةً بُقَبِ رَمَّأُو، سُمِّشَلِ تَعَلَطِ يَّتَح
أَمَّكَ، مَارْحَلِ رَعَشَمَلِ دَنْعُ فِقْأُو هَنَّأَلِ شِي رُقُ كُشَتِ أَلُو، مَلَسَوِ هَيْلَعُ هَلُّ لُؤْسِ
مَلَسَوِ هَيْلَعُ هَلُّ لُؤْسِ هَلُّ لُؤْسِ رَرَاجِ أَفِ، هَيْلَعُ لَلِ يَفُ غُنَّصَتِ شِي رُقُ تَنَّاك
تَعَارِ إِذِي يَّتَحِ أَوْبَلِ زَنْفِ، هَرَمَنْبُ هَلُّ تَبْرُضُ دَقَّ هَبُّ قَوْلِ دَجَوْفِ، هَفَرَعِ يَّتَأِ يَّتَح
سُمُّثُ، نَدَّأُ مُمْثٌ، سَنَّا لَلِ بَطَّحِ فِ، يَدَاوُلِ نَطَّبِ يَّتَأَفُ، هَلُّ تَلْحُرْفِ أَوْصَقْلِ ابِ رَمَّأُو سُمِّشَلِ ل
هُأَوْرُ. أَيُّ يَشِ أُمَّ هَنْبِ لَصِي مَلُو، رُصَعُ لُؤْسِ يَّتَحِ فِ، مَأَقُأُ مُمْثُ، رَهْطَلِ لُؤْسِ يَّتَحِ فِ، مَأَقُأُ
مَلَسُ مْ.

Жобир розияллоху анхунинг Ҳажжатул вадоъ ҳақидаги машҳур ҳадисларида жумладан, қуйидагилар айтилган:

«Сўнг бир оз туриб, қуёш чиққандан кейин ўзлари учун Намирага жун капани тикишга амр қилдилар. Бас, Расулulloҳ соллаллоҳу

алайҳи васаллам юриб кетдилар.

Қурайшликлар у зотнинг худди Қурайш жоҳилиятда қилганидек, Машъарул Ҳаромда вуқуф қилишларидан ҳеч шубҳа қилмас эдилар. Расулulloҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам у ердан ўтиб кетдилар ва Арафотга етиб бордилар.

Ул зот Намирада ўзлари учун қапа қурилганини кўрдилар ва унга тушдилар. Ниҳоят, қуёш оққан чоғида амр қилдилар, Қасво у зот учун эгарланди. Бас, водийнинг ўртасига бордилар ва одамларга хутба қилдилар.

Сўнгра азон ва иқома айттириб, пешинни ўқидилар. Кейин яна иқома айттириб, асрни ўқидилар. Иккисининг орасида ҳеч нарса ўқимадилар».

Муслим ривоят қилган.

Кейин суннат ғуслни қилиб, мавқифга боради.

Имом, яъни ҳаж амири Жабалур-Раҳмат тоғидаги катта қора харсанг тошлар олдига бориб, қиблага қараб туриб дуо қилади.

Арафот кунининг заволидан бошлаб, то ҳайит кунининг тонгигача маълум вақт турса, кифоя қилади. Агар ухлаган, ҳушидан кетган, унинг номидан рафиқи ният қилган ёки Арафотлигини билмаган бўлса ҳам.

هَلَلُ الْوُسْرِ بِكَرْمُتٍ عَادُولًا هَجَّحَ نَعْرُوهُ شَمَثِي دَحِي فَالِقُ، هُنَّ عُلُوهُ لَلِصَّرْبِ رَجَّحَ نَعْرُ
يَلِءُ وَأَوْصَقُ لَلِإِهْتِقَانِ نَطْبَلَعَجَفَ، فِقْوَمُ لَلِإِيَّتِ حَمَّ، مَلَسَ وَهَيْلَعُ هَلَلِ الْوُسْرِ
أَفِقَاوُ لَزِي مَلَفَ، هَلْبِقُ لَلِإِبْقَاتِ سَأَوْهَيْ دِي نَبِيَّةِ أَسْمُ لَلِإِبْحَلَعَجِ وَءَاتِ رَحَّصَ لَلِ
مُلسُ مْ هَاوَرُ، سُمَّ شَلَلِ تَبَرَّغَ يَّتَح

Ҳазрати Жобир розияллоҳу анҳунинг Ҳажжатул вадоъ ҳақидаги машҳур ҳадисларида жумладан, қуйидагилар айтилган:

«Сўнгра Расулulloҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам (улов) миниб, мавқифга бордилар. Туялари Қасвонинг қорнини тошларга, пиёдалар оқимининг қаршисида қилдилар. Ул зот қиблага қараб турдилар. Шу туришларида қуёш ботгунча турдилар».

Муслим ривоят қилган.

